

שתי הלחם פרק אחד עשר מנחות

מסורת הש"ס

(א) וְזָבִיחַם כָּאֵל קָטָן:
(ב) מִתְּפִלַּת דְּזָבִיחַם פִּי"ג הִיב
זָבִיחַם כָּאֵל: (ג) [תַּעֲנִית כֹּהֵן:
(ד) [בַּמִּדְבָּר כֹּהֵן] (ה) שִׁיר לַע"ב,
(ו) יֵאָדָּה לְדַמְיִינָן אַע"פ שְׁנֵט
אֶחָד מוֹעֵד הוּא הִייוּ כו'. ז"ק,
(ז) ז"ק מ"ו, (ח) נַע' בְּחוֹם'
זָבִיחַם דָּף כָּאֵל ע"א וַע"ב
[מִדְּרָגָה], (ט) ז"ל וְנִסְתַּעֲמָן הִיוּ
מִדְּרָגָה כו' וְנִסְתַּעֲמוּ זַבִּי.

תורה אור השלם

- וְנָס אֶהָל מוֹעֵד מִזֶּה
לְיָמִים בְּחוּץ הַמִּחֻנֶּה
בְּאֶשֶׁר יִהְיוּ בִּן יִשְׂרָאֵל
גָּזֵל יָדוֹ לְרֵגֻלָּהֶם:
בְּמִדְבָּר בִּז
וְעַל שְׁלֹחַן הַפָּנִים יִפְרֹשׁ
בְּגֵד הַכְּהֵלֶת וְיִתֵּן עֲלֵיהָ
הַקִּשְׁרֹת וְאֵת הַכֶּפֶת וְאֵת
הַמִּנְיָה וְאֵת קִשּׁוֹת הַנֶּסֶךְ
וְיִלְבֹּשׁ הַתְּמִיד עַל יְדָיָהּ:
בְּמִדְבָּר ז
וְיֵהָךְ לְפָנֶיהָ וְיִמַּם
בְּעִמּוּד עֵץ לְחֹמֶת הַדֶּרֶךְ
לְיָלֵלָה בְּעִמּוּד אֶשׁ לְהֹאִיר
לָהֶם לָלֶכֶת יוֹמָם וְלַיְלָלָה:
שְׁמוֹת יָב כֹּא

רבינו גרשום

במנין כוורס היה לה כסתר. וזה הדפוס
במנין חיה פורה שיש לה שוליים
ויום כו' [7] השוליים שעווין כספיה
דפוקרנין קים שיש בהן ענפיה הרבה
ששנוטשים ישרא'ל כבדדר ומפרכים
ההמשכן ונושאים השלחן עם הלחם
דכמדי (דמדר ד) ועל שלחן הפנים
ופרשו בגד תכלת מי נפסל לחם
יוצא או לא: כמניינו נפסל ביוצא.
[8] יוצא חוץ לקלעים דכמדי
היהם להחן ולבניו ואכלוהו במקום
קדוש (ויקרא כד) ולחם הסמדי עליו
היה. אלא כדקדמיה קאי: ממקומו.
[9] של שלחן: כמסדר. על שלחן:
[10] [במסוקלן]. שעדיין לא הגיע זמן
לסלק את זה עד [11] שנסעו ומ"מ
במחן המנה היום הוא שנושאי אותן
עמיהן עם הלחם ודגלי מחנה ישראל
צביד להם: כי לא פתח ידיו. מערה
השטח נמי לא אפקיה ממחנה ליה:
ודגלים. להורות איזה דגל יסע ראשון
ואיזה אמצעי ואיזה אחרון: פילוק
פסלים ביוצא. שאין להם קלעים
אעפ"כ הממנה קדוש חצין ומזורעין
ששפתחין חוץ ממחילתן מולדש חוץ
ממחנה ישראל והיו מולדים בסוף
ממחנה דלחמך כבדדר (דף עז). את
הב כסופה"ד חצין חוץ לממנה ליה:
אי אכל מועד דווקא הוא. אע"ג
היוגלו המפרות דקדמי לעיל: ה"ג
אפילו קדשים נמי לא ליפסול ביוצא ואי
אכל מועד לאו דווקא הוא אפילו וחי
הפנים נמי ליפסול: אלא כי אלא
בין אמר. אכל מועד לאו דווקא
ולדגלים הוא דלחמך ומר דמכשיר
מקודר דכמדי לחם תמיד עליו ויהי
מר דכמדי במסוקל: ש"מ. ומהי
קדשים נפסלים משום פסול יוצא: יש
פילוק מספוט בליה. שאם היה נעלה
הענין בליה היו נקטעים מיד ולא היה
ממחנין עד כמדי: אימם מידלו.
לקלעים: בליה לא מוקר. דכמדי
ומום ברישא והדר לילה קמיל:
רמיה. [12] דקדמי חצין ומזורעין
ששפתחין: [13] כספה ככל כדקדמיה.
נגון שרוב ציבור עמאים בראש
פסחים דף סו: איש נדחה לפסח
מאי ולא ציבור וטומאת מת הותרה
להם דכמדי (במדבר ט) טמא
נפש אכל לא ויזהר וזכר

בבליילא לא מצו עקרי קא מ
מצורערן ליבנס לשם אמר רב
שמועס שמועס עד שישמע
קליס הוא דלמא דמוכח צפרק
בכוון ששמועס והקליס צמח
צ' צהוטערס ומקתי קדשים
צ' ליה צליה מימא דלמא נפקא מינא
צ' צלוגתא דרבי יוחנן ורבי יהושע
צ' צלוגתא דרבי יוחנן ורבי יהושע
צ' צלוגתא דרבי יוחנן ורבי יהושע
צ' צלוגתא דרבי יוחנן ורבי יהושע

סֶהוּא נֹאפֶה בּו מְרוּבֵעַ וְהִינּוּ
בָּיִם וּמְרוּבָעִים: אִימָא וּפִיָּה
בְּמִין דּוּקְרָנִין. כְּמִין ה' קָנִים
הֵווּ מְפּוֹלְלִין: נְפֹסָל בְּמַסְעוֹת.

ה לה בתנור "דומה" יומא ופיה דומה כמין מאן דאמר כמין ספניה גניפין של זכר היו שם דקדגין היו שסומכין דומה כמין ספניה לחם הפנים נפסל במסעות רבי יוחנן אמר נפסל וחד אמר נפסל דכתיב יא' כאשר יייתו נפסל ביוצא אף מאן דאמר אינו נפסל עליו יהיה ואידך נמי כן יסעו לאידך גיסא א ממקומו לא מיפסל א ממקומו לא מיפסל לחם הממיר עליו יהיה אמר ר' במסדר דכולי כ' פלגי במסולק מאן ישר יחנו כן יסעו מה אף בנסיעתו מיפסל ו נפסל דכתיב י' ונע נסע אהל מועד הוא ר יחנו כן יסעו לאידך כ' לא מפיק ליה לא כ' לא מפיק ליה לא כתיב ונע אהל מועד ואתא ואידך ^א ממחנה נפקא מיתבי ^ב בשעת נפסלין ביוצא וזבין ל' למחיצתן מאי לאו בר מלחם הפנים מה קא הוא אפילו קדשים דוקא הוא אפילו לחם א רבן אמר מר אמר סולק ולא פלגי אמר מסעות בלילה דאמר מסעות בלילה אימת יריא משום יוצא תיפוק פשיטא ^א ללכת יומם וימא הני מילי היבא בא דלא עקור ביממא הפרוכת הותרו חזבין ליעור הא רבנן דתניא רבי

צה.

חורר עגולה היל דמוכה צפ"ק
 חיי כנין עבד מריועת אלל מוקב
 צולו: **ז"ר** אבד במסודר ובר אמר
 ששמעתא אלל חמרין אע"פ שנקע
 אהלל מועד הול והל דמסקי ליה ביה
 צמחא דוצחים (דף קטו:) ¹ היינו
 לענין קדשים קלים דנכליין בכל ממה
 ישראל ולא צעו אלל מועד ומיהו
 דמפרק קדשי קדשים (דף טז ע"א):
 מסקין היל גבי קדשי קדשים דמפרש
 צשני מקומות קדשים נאכלים קודם
 שיעמידו הלויס את המשכן ולאחר
 שיפקרו הלויס המשכן ולא מייפלג
 ביניהם משום דלע"פ שנקע אלל מועד
 הול ויש לומר דהם מיידי ² (קודם)
 שפרכס אהל מועד וההוצה וקלעי
 והשקר עומדים במקומן ³ ואל"ו
 שמתלקל המוצח הילי מתאכלי אל"ה
 אלעור הם מוצח שפגם איל חורבין

עין משפט
נר מצוה

ה' א מ"י פ"ה מהל' תמידין
ומוספין הל' ט:

מוסף רש"י

בשעת סלוק מסעות.
ומסעדין את המסעות
משלמין את המסעות
המסעות במדבר קדשים
במסעיהן. ומי קדש קדשים
וקדש ממי יצא המסעות
ומי ממי יצא ומי ומי
משלמין שכן מורע נכנס
לגלי השבעים וכן למחנה
למי נשא ארון בארצות
לקמן (דף סא:) אע"פ שנסע
אכל מעד הוא (בבבס"י)
והגללו הפורכות. שבו
נגללו בשעת משעמן, וכו'
ונסעין כולן ובאין יצא
ומורעין ונכנסין
(תנ"כ א.)

שיטה מקובצת

[illegible][illegible]

קנים שיש בהן ענפים הרבה דהיינו מפוצלים: (א היה:) על השלחן חיבת של נמחק: (ס) חיבת במסורל ל"ש נמחק: (פ) שנסעו
 ז"ל א"ל מפני: א"ל חיבת אהל חיות הבה הפנים תמדי י"ל שיש במסורל שקלוקב שסודר אהל חיות הספיקו לקבל אותם ד
 כ"ט: (א) אותן הנהיג אהל על השלחן ודגל: (י) ומפורט בגלגל: (ז) ורמזיה: (ח) טמא נפש: (י) א"ל מפני מאבקא שרשעתא
 [משמע: (ז) קודם שנקרא אהל מועד כמא כל: (ט) חיבת אהל: (א) תחלה חיות חיבת ונרשאה נמחק: (ס) ססע דגל: (י) כלילה
 חיפול ילה דאיפס: